

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **I. D.** skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 kwietnia 2021 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt I KO 39/20, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 7 czerwca 2016 r., sygn. akt III K (...), wobec jego oczywistej bezzasadności,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny już wniosek skazanego **I. D.** o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 października 2016 r., wydanym w sprawie II AKa (...). Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt I KO 39/20 odmówił, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. W obszernym zażaleniu na wstępie sformułował zarzut naruszenia przez Sąd I instancji licznych (wskazanych) przepisów Konstytucji RP., dalej powołał się na te same okoliczności, które znalazły

się w jego wniosku o wznowienie mające przemawiać za potrzebą wznowienia postępowania. Akcentował nieprawidłowości do których – w jego ocenie – doszło w toku rozpoznania jego sprawy, zarzucał Sądom oszustwa i ukrywanie dowodów jego niewinności, a Sądowi Apelacyjnemu w (...) „przerabianie dokumentów”. Podobne działania „oszustw sądowych” przypisywał także Sądowi Najwyższemu, a ściślej przewodniczącemu składu orzekającego w sprawie III KK 172/17 oraz sędziemu, który jako członek składu orzekającego Sądu Najwyższego wydał zaskarżone postanowienie. Deklarował, że „posiada bezsporne dowody na sfałszowanie projektu rozstrzygnięcia SA (...) II AKa (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego nie jest zasadne.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych. Taki stan rzeczy bezspornie wystąpił w przedmiotowej sprawie.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd Najwyższy odniósł się do wszystkich okoliczności wskazanych we wniosku o wznowienie postępowania, mających świadczyć o potrzebie wznowienia postępowania. Te same okoliczności powoływane były we wcześniej złożonych przez skazanego wnioskach o wznowienie postępowania.

Poza tym, co podkreślił Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu, wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Najwyższy dysponował oryginałem wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), gdyż znajdował się on w przesłanych Sądowi Najwyższemu aktach sprawy. Nie stwierdzono w nim uchybień podnoszonych przez skarżącego w postaci braku podpisów pod wyrokiem. Jeśli chodzi natomiast o rzekome nieprawidłowości w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w B. w

związku z oparciem ustaleń faktycznych na dowodach wykreowanych – zdaniem skarżącego - w wyniku oszustw prokuratury i stron, to skuteczne powołanie się na podstawę wznowieniową z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. wymaga wykazania faktu popełnienia przestępstwa i możliwości jego wpływu na wydany wyrok. W badanej sprawie zabrakło wykazania pierwszej z tych okoliczności. Jak trafnie podkreślił to w zaskarżonym postanowieniu Sąd Najwyższy, o ile nie zachodzą wymienione w tym przepisie przeszkody uniemożliwiające wydanie wyroku skazującego, to w postępowaniu o wznowienie postępowania nie wolno prowadzić postępowania dowodowego w celu stwierdzenia, czy w związku z postępowaniem pierwotnym dopuszczono się przestępstwa.

Poza tym, w zażaleniu na postanowienie z dnia 11 marca 2021 r. skarżący – mimo jego obszerności - nie powołał jednak żadnych okoliczności, które mogłyby podważyć trafność wydanego zaskarżonego orzeczenia. Ograniczył się do przytoczenia po raz kolejny okoliczności, które powołane zostały we wniosku o wznowienie postępowania i do formułowania zarzutów wobec Sądów w jego sprawie orzekających, nie bacząc przy tym na te regulacje prawne, które określają dopuszczalne podstawy wznowienia postępowania zawarte w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.